

РЕШЕНИЕ

№ 3228

гр. София, 25.06.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 69 състав, в публично заседание на 17.06.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Милена Славейкова

при участието на секретаря Грета Грозданова и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **4258** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 84, ал.2 от ЗУБ, във връзка с чл. 145 и следващите от АПК.

Образувано е по жалба на З. Х., [дата на раждане], гражданин на А., ЛНЧ [ЕГН], с адрес [населено място], [улица], РПЦ С. при ДАБ, срещу Решение № УВР-17/16.03.2020 г. на интервюиращ орган при Държавната агенция за бежанците (ДАБ) при МС, с което на основание чл. 70, ал. 1, във връзка с чл. 13, ал. 1, т. 1 и т. 2 от ЗУБ е отхвърлена молбата му за предоставяне статут на международна закрила като явно неоснователна.

В жалбата се излагат съображения за незаконосъобразност на оспорения акт поради допуснати съществени процесуални нарушения и неправилно приложение на закона. Визират се нарушения по чл.59, ал.2, т.4 АПК поради необсъждане на въпроса за наличие на възможност за вътрешно разселване към момента на произнасяне от органа. Претендира се отмяна на решението.

Ответникът - интервюиращ орган при Държавната агенция за бежанците при МС, чрез юрк.Ч., оспорва жалбата.

Административен Съд С. – град, I отделение, 69 състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и становището на ответника и се запозна със приетите по делото писмени доказателства, намира следното от фактическа страна:

С молба вх.№ УРИ 105400-242 от 09.03.2020 г. по описа на Дирекция „Миграция“ – МВР и рег. № УП-6202 от 13.03.2020 г. по описа на ДАБ чужденецът З. Х., гражданин на А., е поискал международна закрила. Личните му данни са установени въз основа

на негова декларация по чл.30, ал.1, т.3 ЗУБ. Изготвени са регистрационен лист рег.№ УП-6202 от 13.03.2020 г., Евродак дактилоскопна карта и е връчена покана за интервю рег. №УП-6202 от 13.03.2020 г.

На проведеното на същата дата интервю кандидатът е заявил, че не е бил арестуван или осъждан в А., не е имал взаимоотношения с армия, полиция или други официални власти в страната на произход, не членува в политически партии и организации, няма проблеми за това, че е пашун или мюсюлманин-сунит. Учел в А., но имал проблеми заради талибаните, които затворили училищата, магазините и аптеките и не позволявали да се обработва земята. Напуснал А. легално, преди 5-6 месеца, за И.. Оттам преминал нелегално в Турция, Гърция, С. М. и С.. Искал да стигне до Франция, но след залавянето му в С. го върнали в България и решил да подаде молба за закрила в страната. Не установява лично към него да са отправени заплахи или да е оказано насилие.

Издадено е оспореното решение № УВР-17/16.03.2020 г. на интервюиращ орган при ДАБ при МС, с което на основание чл. 70, ал. 1, във връзка с чл. 13, ал. 1, т. 1 и т. 2 от ЗУБ молбата за международна закрила е отхвърлена като явно неоснователна. Административният орган е приел, че кандидатът се позовава на основания извън предмета на ЗУБ и не посочва никакви причини за основателни опасения от преследване.

Административен Съд С. – град, I отделение, 69 състав, след преценка на събраните по делото доказателства по отделно и в съвкупност и съобразявайки доводите на страните, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: Оспореното решение е връчено на жалбоподателя на 19.05.2020 г. Жалбата е подадена чрез административния орган на 20.05.2020 г. /вх. № УП 6202/, т.е. в срока по чл.84, ал.2 ЗУБ. Съдът е сезиран от надлежна страна – участник в производството по издаване на индивидуалния административен акт, с който се засягат негови законни права и интереси и следователно е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Спрямо кандидата за закрила е проведена ускорена процедура в производството по общия ред на основание чл.68, ал.1, т.1, вр. чл.70, ал.1 ЗУБ, която възможност е уредена и в чл.31, пар.8 и чл.32, пар.2 от Директива 2013/32/ЕС - в случаите на неоснователна молба, в които се прилагат някои от обстоятелствата, които са изброени в [член 31, параграф 8](#), държавите-членки могат също така да приемат определена молба като очевидно неоснователна, когато тя е определена като такава в националното законодателство. [Процедурната директива в нормата на чл.31, пар.2 въвежда изискване към държавите-членки да гарантират, че процедурата по разглеждане приключва възможно най-скоро, без да се засягат точността и пълнотата на разглеждането, като според чл.31, пар.9 от Директива 2013/32/ЕС сроковете в ускорената процедура по пар.8 следва да са разумни.](#)

Оспореното решение е постановено от компетентен административен орган – интервюиращ орган по чл.70, ал.1 ЗУБ съгласно приложена от ответника заповед № РД 05-120 от 14.02.2018 г. на председателя на ДАБ за определяне на П. Д. С. за интервюиращ орган. Противно на твърденията в жалбата, актът е мотивиран от фактическа и правна страна с излагане на съображения относно липсата на основания за предоставяне на международна закрила по чл.8, ал.1 и чл.9, ал.1 ЗУБ.

По силата на чл.4, ал.3 ЗУБ чужденец, влязъл в Република България, за да поиска

закрила, или който е получил закрила, не може да бъде връщан на територията на държава, в която са застрашени неговият живот или свобода по причина на раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или политическо мнение или той е изложен на опасност от изтезания или други форми на жестоко, нечовешко или унижително отнасяне или наказание. Макар без изрично да е цитирана нормата в оспореното решение, мотивите му навеждат на извод за извършена преценка по чл.4, ал.3 ЗУБ. Административният орган е изследвал всички основания за преследване по причините, посочени в чл.8, ал.1 ЗУБ – основателни опасения от преследване, основани на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група, във връзка с легалното определение за преследване по чл.8, ал.4 ЗУБ - нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права на човека, достатъчно тежки по своето естество или повторяемост, както и липсата на конкретни действия на преследване по примерното изброяване на чл.8, ал.5 ЗУБ.

На база данните от проведеното интервю и приложена справка вх.№ МД-59 от 28.01.2020 г. на Дирекция „Международна дейност“ при ДАБ относно актуалната обстановка в Република А., е направен обоснован извод, че спрямо кандидата не съществува бъдещ риск от посегателство по чл.9, ал.1, т.1 и т.2 ЗУБ, както и не са налице разширенията, дадени в Решение на Съда на Европейския съюз от 17.02.2009 г. по дело С-465/07 и Решение от 30.01.2014 г. по дело С-285/12 относно тълкуването на чл.15, б.„в“ от Директива 2011/95/ЕО.

С това съдът приема, че органът е изследвал в пълнота релевантните основания за предоставяне на международна закрила, включително в светлината на принципа за забрана за връщане, поради което и с оглед установената липса на основания за предоставяне на закрила не е налице задължение за произнасяне относно възможността за вътрешно разселване.

Противно на твърденията в жалбата от изпратената от ответника административна преписка липсват данни за допуснати съществени процесуални нарушения – такива, които съществено са ограничили правото на защита на кандидата, или ако не бяха допуснати органът би постановил решение в противен смисъл.

Спазени са изискванията на [чл.31, пар.2 и пар.9](#) от Директива 2013/32/ЕС процедурата по разглеждане на молбата да приключи възможно най-бързо и в разумен срок. Този срок е установен в националното законодателство (чл.70, ал.1 ЗУБ) и в случая е спазен. Молбата за закрила е регистрирана на 13.03.2020 г., поради което оспореното решение от 16.03.2020 г. е издадено в срока по чл.70, ал.1 ЗУБ, респ. от компетентен административен орган.

Същият е намерил основания по чл.13, ал.1, т.1 и т.2 ЗУБ за явна неоснователност на молбата за закрила, а именно кандидатът се позовава на основания извън предмета на ЗУБ и не посочва никакви причини за основателни опасения от преследване. Те кореспондират с основанието по чл.31, пар.8, б.„а“ от Директива 2013/32/ЕС - кандидатът, при подаване на своята молба и излагането на фактите, е повдигнал въпроси, които нямат отношение към разглеждането на това дали той отговаря на условията за лице, на което е предоставена международна закрила по силата на [Директива 2011/95/ЕС](#).

Релевантни към международната закрила по ЗУБ са обстоятелствата по чл.8 и чл.9. Според чл.8 ЗУБ статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който поради основателни опасения от преследване, основани на раса, религия,

националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група, се намира извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея.

Според чл.9 ЗУБ хуманитарен статут се предоставя на чужденец, който не отговаря на изискванията за предоставяне на статут на бежанец и който не може или не желае да получи закрила от държавата си по произход, тъй като може да бъде изложен на реална опасност от тежки посегателства, като:

1. смъртно наказание или екзекуция, или
2. изтезание, нечовешко или унижително отнасяне, или наказание, или
3. тежки заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт.

Правилно административният орган е намерил, че изложеното от кандидата по време на интервюто от 13.03.2020 г. не попада в предметния обхват на ЗУБ. Кандидатът е напуснал легално страната си на произход, с паспорт. Като мотив за напускането сочи невъзможността да учи или работи, а като цел на пътуването си сочи Франция, което се установява и от нелегалното преминаване на множество граници, установяването му в С. и връщането му в България. Кандидатът не е арестуван или осъждан в А., не е имал взаимоотношения с армия, полиция или други официални власти в страната на произход, не членува в политически партии и организации, няма проблеми за това, че е пашун или мюсюлманин-сунит, не излага конкретни данни за отправени лично към него заплахи или оказано насилие.

Правилно при тези данни административният орган е приел, че посочените от кандидата основания за напускане на А. не попадат в предметния обхват на чл.8 ЗУБ, тъй като не сочат на основателни опасения от преследване, основани на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група. Напротив, лицето сочи, че не е имало проблеми с официалните власти или други структури, нито на религиозна или политическа основа. Не е бил арестуван или осъждан. Не изнася данни за преследване по смисъла на чл.8, ал.4 ЗУБ като нарушаване на основни права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права на човека, достатъчно тежки по своето естество или повторемост, нито сочи конкретни действия, попадащи в предметния обхват на чл.8, ал.5 ЗУБ.

Правилни са изводите на интервюиращия орган, че спрямо кандидата не се установяват и основанията по чл.9, ал.1, т.1 и т.2 ЗУБ, поради липса на достоверни твърдения, че същият е изложен на реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание, екзекуция, изтезание, нечовешко или друго унижително отнасяне или наказание.

От друга страна следва да се подчертае, че към настоящия момент не съществуват доказателства за това, че ситуацията в А. достига до границите на безогледно насилие, породено от вътрешен или международен въоръжен конфликт или от неспособност на официалните власти да противодействат ефективно на въоръжени групировки, които нападат населението или отделни негови групи, т.е. не са налице предпоставките на чл.9, ал.1, т.3 ЗУБ и чл. 15, б.“в“ от Директива 2011/95/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 13 декември 2011 година.

Съгласно пълзящата скала, посочена в т.39 от Решение на СЕС по дело С-455/07, в колкото по-голяма степен молителят успее да докаже, че е конкретно повлиян от фактори, имащи пряко отношение към личното му положение, толкова по-слаба ще

трябва да е степента на безогледно насилие за него, която се изисква за предоставяне на хуманитарен статут. В случая, не се установяват никакви индивидуални тежки заплахи срещу живота или личността на З. Х., поради което и за да се предостави статут по чл.9, ал.1, т.3 ЗУБ безогледното насилие в А. следва да е изключително, което не се установява от приложената справка вх.№ МД-59/28.01.2020 г. на Дирекция „Международна дейност“ при ДАБ. Според нея гражданските власти в А. като цяло поддържат контрол над силите за сигурност, въпреки, че от време на време, последните действат независимо. Въпреки това се съобщава за нарушения на правата на човека, вкл. наличие на нападения срещу цивилни от въоръжени терористични групировки и целенасочени убийства на лица, свързани с правителството, от страна на талибаните. Чрез позоваване на информация от ЕСПОУ в справката се сочи възможност за разселване към К., Х. и М.-и-Ш. поради наличие на функциониращи летища с вътрешни и международни полети. При преценка на нивото на безразборно насилие в тези градове е посочено, че в тези градове то не достига до такова високо ниво, че да са налице съществени основания да се приеме, че цивилно лице би било изправено пред реален риск от сериозно увреждане единствено поради самото си присъствие там. Изнесеното не сочи на безогледно насилие, респ. съществуваща опасност от посегателства по смисъла на чл.9, ал.1, т.3 от ЗУБ. Кандидатът не е посочил лични причини, относими към основанията по чл.8, ал.1, чл.9, ал.1, т.1 или т.2 ЗУБ.

По изложените съображения съдът намира, че жалбата на З. Х. следва да бъде отхвърлена. Молбата му за закрила е разгледана и решена от компетентен административен орган, без допуснати съществени процесуални нарушения и при правилно приложение на материалния закон. Отхвърлянето ѝ като явно неоснователна в ускорена процедура на общото производство по чл.70, ал.1 ЗУБ е сторено без да се засягат точността и пълнотата на разглеждането и в разумен срок по смисъла на като според чл.31, пар.2 и пар.9 от Директива 2013/32/ЕС. Намереното основание по чл.31, пар.8, б.“а“ от Директива 2013/32/ЕС, кореспондиращо с чл.13, ал.1, т.1 ЗУБ, се потвърждава от данните по административната преписка, тъй като при подаване на своята молба и излагането на фактите, кандидатът е повдигнал въпроси, които нямат отношение към разглеждането на това дали той отговаря на условията за лице, на което е предоставена международна закрила по силата на [Директива 2011/95/ЕС](#).
Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен Съд С. – град, I отделение, 69 състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на З. Х., [дата на раждане], гражданин на А., ЛНЧ [ЕГН], с адрес [населено място], [улица], РПЦ С. при ДАБ, срещу Решение № УВР-17/16.03.2020 г. на интервюиращ орган при Държавната агенция за бежанците при МС, с което на основание чл. 70, ал. 1, във връзка с чл. 13, ал. 1, т. 1 и т. 2 от ЗУБ е отхвърлена молбата му за предоставяне статут на международна закрила като явно неоснователна.

Решението не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ:

